

JEZAUS BYLA

Viso pasaulio krikščionys mano, kad nukryžijavimas Jėzusa Kristaus buvo didžiausias neteisingumas ir piktdarystė. Jėzus buvo nekaltas, Jam niekas nė jokios kaltės užmest negalėjo, bet Jis buvo nuteistas, pripažintas kaltu ir pasmerktas mirtin. Egzekucija sekė bylą.

Amerikos teisių žinovas prof. George Thompson, neseniai išleistoje knygoje išdėsto visą Jėzaus bylą, kvotimus, teismą ir sprendimą. Toje knygoje rašėjas aiškiai nurodo, kad Jėzaus byla buvo neteisinga, priešinga žydų įstatams ir Romos teisdarybei. Savo nuomonę prof. Thompson šiaip pamatuoja: 1. Jėzaus areštavimas per suokalbį ir papirkimą. 2. Nebuvo formalio apkalbinimo. 3. Byla buvo vedama nakties laiku ir šventadieny. 4. Jėzus neturėjo apgynėjo. 5. Stoka liudininkų. 6. Pasirėmimas ant neteisingų liudytojų. 7. Dvigubas pavojus už tą patį nusidėjimą. 8. Ant-ra bausmė už tą pačią kaltę. Šitie nedatekliai būtų keisti dabartinių laikų teisdarybės tvarkoj. Prof. Thompson nurodo, kad jie buvo žymių peržengimų žydų teisių ir Romenų teisdarybės.

Sulig biblijos rašto, žydų teisės reikalavo dviejų ypatingų apskundimų, kad galima būtų teist už kriminalų prasižengimą. Vieno kaltintojo arba prisipažinimo neužteko. Teismas turėjo būti viešas, dienos šviesioje ir ne šventadieny. Antras teismo posėdis galėjo būti tik vieną dieną praleidus, o ne tuojaus. Teismo sprendimas turėjo būti paskelbtas ne greičiau kaip į trečią dieną. Jėzaus bylos su šiomis teisėmis visiškai nesiskaitė.

Jėzus skelbdamas nepatogų kasdieniam gyvenime mokslą meilės artimo ir išsižadėjimo save, įgijo sau daug priešų. Priešai Jėzaus dalinosi į tris klases. Farisejų klasa prisilaikanti paviršutinių senų tikybos įstatų, neapkętė Jėzaus už tai, kad Jis laužė beprasminį užlaikymą Sabbath, arba šventadienio, gydė ir darė gerus darbus nepaisant draudimo. Sadukėjai buvo Jėzui priešingi už sugadinimą jiems pelningos prekybos su bažnyčių lankytojais. Pasekėjai Herodo buvo nerami ir laukė revoliucijos, kuomet gandas pasiklydo, kad Jėzus vadina save "žydų karaliumi ir Mesija." Tame jie matė pavojų Herodo galybei.

Neapykanta prieš Jėzų augo ir daėjo aukščiausio laipsnio, sekant prikėlimą Lozoriaus iš numirusių. Matydami kokią įtekę turi ant žmonių Jėzaus vardas, jie manė, kad politinė perversmė su Jėzumu priešaky gali atsitikti bent kurią dieną kuomet Jėzus pasirodė keliauti į Jerusalema, priešai manė, kad Jis eina išpildyti savo pažadus kas link žydų karalystės. Jie sumanė prašalinti tą pavojingą įpatą nepaisant kokiu būdu.

Gale kovo mėn. Jėzus su savo mokiniais atėjo į Betaniją netoli nuo Jeruselemo. Jėzui teko tuo laiku pabart Judą už nepatenkinamą pasielgimą. Juda užsigavęs, nuėjo pas Jerusalemo aukščiausią kunigą ir pasiūlė išduoti Jėzų už atatinamą apmokėjimą. Ant tos propozicijos lengvai sutiko tie, kuriems Jėzus buvo negeistinas.

Ketvirtadieny, tą pačią savaitę vakare, Jėzaus priešai pasiuntė gaują įmiršėlių suieškoti ir areštuoti Jį. Jėzus tuo laiku buvo sodne. Juda surado Jėzų ir pabučiavimu parodė katras yra Jėzus.

Žydų teisės reikalavo, kad areštuotas turi būti teistas ant rytujaus. Tačiau Jėzus persekiotojai nelaukė ryto, tiksliai vidurnaktį nutempė Jį pas Annaniją, buvusį aukščiausią kunigą, kuris tuo laiku jokio autoriteto neturėjo. Teisdarybės pareigas pildė Annanijos žentas Kajafas. Laike klausinėjimo pas Annaniją su Jėzumu apsiėjo brutališkai, spaudė ant Jo ir kas nors kirta per veidą. Nuo Annanijos Jį nuvedė pas Kajafą, kur atsibuvo toji pažymėtina byla.

Prof. Thompson pažymi, kad visi Sinedrijono teisėjai negalėjo legaliai Jį teist, nes jie patys buvo ir kaltintojai. Kristus neturėjo jokio apgynėjo, nors žydų teisės nurodo, kad kriminaliai kaltinamas privalo turėti apgynėją. Jėzus nebuvo stačiai kaltinamas jokiame prasižengime, ir neturėjo jokių liudininkų. Tuomet pradėta ieškoti kas liudint prieš Jėzų. Liudininkų, kurie parodytų kaltę neatsirado, tad surinkta pasakojimai įvairių ypatingų, kurių žodžiams mažai galima buvo užsitikėti ir iš to padarė bylą. Visa surasta kaltė Jėzaus, privedusi Jį prie mirties ant kryžiaus buvo ta, kad Jis vadino save "Sunumi Dievo." Aukščiausis kunigas ir teisėjas ruošiai sušuko į Jėzų, klausdamas ar Jis yra sunumi Dievo? Jėzus atsakė: "Tu pats tą sakai." — o užteko, kad pripažinti Jėzui kaltę blužnijimo. Blužnijimas sulig žydų teisių buvo pasisavini-

Linkim Linksmų Velykų

Visiem "Amerikos Lietuviu"

Skaitytojam ir Bendradarbiam!

mas Dievo autoriteto ir vartojimas nepadoriai Jo vardo. Jėzus prisipažinimas, kad esąs Kristumi sunumi Dievo nereiškia, kad Jis vadina save Dievu. Už tai, ką Jis pasakė negalėjo būti legaliai teistas.

Teismo sprendimas negalėjo įvykti be antro posėdžio. Nuo pirmo posėdžio iki kitam turėjo būti vienos dienos tarpas. Kuomet Jėzaus byloje tas išeitų šeštadieny arba Sabbath, žydų švenčiamej dienoj, tad teisėjai nutarė vest bylą penktadieny. Abi tos dienos buvo nelegalės dėl bylos vedimo, nes viena buvo Sabbath, o kita, taipgi buvo šventadienis Jėzaus teisėjai taip skubinosi Jį nuteist, kad nepaisė viso nelegališkumo vedime bylos ir penktadieny ryte užbaigė ją, pripažinę Jėzų kaltu ir nuteisė mirt ant kryžiaus, kartu su piktadariais ir draugijos išmetomis.

Delei Jėzaus egzekucijos reikėjo, kad dar Romos valdžios leidimo. Jėzų nuvedė pas Romos prokuratorių Pontijų Pilotą. Užklausti Pilotą, kam Jėzus kaltas, Jo persekiotojai pamiršo už ką Jėzų nuteisė, tad sumanė pasakyti, kad Jėzus kursto žmones prieš Romos cեսorių.

Išgirdęs tokį apkalbinimą Pilotas privatiškai Jėzų išklausinėjo. Neradęs jokios kaltės Pilotas pareiškė žydams, kad užtvirtint mirties dekretu negali. Bet Jėzaus priešai nepasitenkino. — Užmetė Jėzui, kad Jis sukėlė visą Galilėją priešais Romos valdžią, jie nuvedė Jį pas Herodą Antipą, Galilėjos tetrachą, kuris tuo laiku buvo Jerusaleme. Herodas turėjo teisę nubaus Jėzų kaip Galilėjos pilietį. Herodas norėdamas būti geroje santaikoje su Pilotu, nepridavė tom pasakom didelės politinės svarbos ir delei pajuokimo, liepė apvilkt Jėzų karališkais drabužiais ir erškėčių vainiką ir nuvest atgal pas Pilotą.

Pilotas dar kartą pripažino Jėzų nekaltu, bet nenorint erzint minios, liepė nubaus Jį per nuplukimą. Kada tas buvo atlikta, Jėzus turėjo pilną tiesą but paliusuot. Įmiršus minia nenorėjo paliusuot savo auką. Jie reikalavo patvirtinimo mirties dekretu. Pilotas kelis kartus darė bandymus paliusuot Jėzų. Vedė su žydais derybas. Tačiau tie pajutė silpnumą Romos oficialo pradėjo vis labiau reikalaut Jėzaus nukryžijavimo grėsiant skūstis cեսoriui.

Galutinai Pilotas sutiko išduoti Jėzui mirties dekretą. Išėjęs priešais minią jis nušovė vandenį savo rankas, kas reiškia, kad neima atsakomybės mirty nekalto žmogaus.

Pilotas per savo silpnumą peržengė Romos teises. Neradęs Jėzų kaltu, jis vietoj paliusavimo, nubaudė nekaltą nuplukimu ir už tą pačią kaltę kitu kart nubaudė mirėia.

Tokiu būdu sulig prof. Thompson atsitiko tas didžiausias pasaulio teisdarybės istorijoj neteisingumas, Jėzaus byla. Dvi labiausiai apsviestos pa-

saulio teisdarybės sistemos buvo sutramdytos prieš minios beprotišką reikalavimą nužudyti nekaltą žmogų.

Velykos—Atgimimo Šventė

Velykos!—Kristus prisikėlė. Alleliuja! Kristus kėlės mirtį pergalėjo. Šioje džiaugsmo šventėje džiaugias visas pasaulis. Įvyko tai, ko mūsų širdys trokšta; mes tapome Kristuje atgaivinti. Mes tapome jo meile galingi. Kristus mirtį pergalėjo amžinąją ištraukim savo meile. Jo iš numirusių atsikėlimu, šitoji meilės ugnis šaltoje mūsų žemėje užsiliepsnojo, šitąja dieviškąja meilės ugnimi mūsų širdys užsidegė.

Prisikėlimo šventė. Kristus kėlės mirtį nugalėjo. Ir mes prisikėlim, kurie lig šioliai buvom paskendę gyvenimo purvuose, tamsybėse. Kelkime patys ir kelkime kitus iš degtinės dumblyno, iš alaus klanų ištraukim brolius ir seseris iš nedorybių tamsybės prikėlim neturinčius valios nusielpius, doru pavyzdžiu rodykim jiems kelią į savo ir tautos laimę. Kelkimės iš tinginio patalo, atbuskim iš dvasios apsnudimo, ištieskim rankas į darbo laukiančius kalnus. Pažvelgkim į savo širdį, ir kas joje bloga prašalinkim. Pakelkim akis, mintį ir širdį ir silpnas mūsų rankas į Dievą ir prašykim jo palaimos mus atgimimo darbams.

Kristus nugalėjo mirtį ir mes turim nugalėti tuos, kurie mus veda į suirimą į purvą ir vargą, kurie Dievą niekina, religiją užgauna. Kristus kėlės ir mes prisikėlim.

Pasaulis giriassi galingomis savo kariuomenės armijomis, kulkosvydžiais, šautuvais, bet kaip matom, laikui bėgant, griuva didžiausios kariuomenės, išnyksta dideli miestai, žuva galingos karalystės—viena tik Kristaus Dievo karalystė stovi nepajudinama jau du tūkstančiai metų ir stovės ligi pasaulio pabaigos, nes mūsų mokytojas Kristus yra pasakęs: "Pragaros vartai jos nepergalės. Nesibijokite štai esu per visas dienas ligi pasaulio pabaigos." Kristus pergalėjo pasaulį neskaltinga kariuomene, ne kulkasvaidžiais, ne armotom, bet galinga savo meile. Baisus yra kruvinas Kristaus kryžius, bet tas šventas jo kraujas iš meilės yra del mūsų išlietas. Rankos ir kojos vinnimis prikaltos, erkščėiuose galva, širdis kardu perskriosta...—štai yra meilės liudymas. Bet šaltas kargas širdį pervėrė, o mylinti širdis savo karštą meile kardą sutrupino. Meilės kryžius šaltą pasaulį pergalėjo. Pasaulij mirtis viešpatauvo, kryžius gyvybę atnešė. Ne tą gyvybę, kurią pasaulis brangina, bet amžinąją gyvybę, kuri mus su Dievu jungia.

Tad drąsiai eikime su Kristaus vėliava! Tegul visi Kristų pamyli, tegu visų mūsų širdys Jo

meile užsidega, tegu visas pasaulis greičiau Kristų pažįsta ir jo meile užsiliepsnoja!..

Broliai ir sesės. Jo meilė daro mus Dievo vaikais. O jei Dievas su mumis, tai kas prieš mus?! Tik kuomet Kristaus meile visi užsidegę, tuomet ir išnyks kerštai, neapykanta ir karai. Tuomet nereikės kariuomenės tukstančių kulkosvydžių, nes visi bus vieno Dangaus Tėvo vaikai.

Tad Alleliuja! Linksminkimės broliai, sesers Kristuje sulaukę Velykų. **Ramojus.**

KELKIS, MYLIMOJI TĒVYNE!

(1918 m. Velykų atsiminimų nuotrauka)

1918 m. kovo mėn. Jau saulutė, pasisuvius pavasarinį rubą, lyg 18 metų, savo žydėjimo amžiaus, mergytė flirtingai šypsosi pirmais savo pavasariniais spinduliais ir draikė savo šilumines kasas Gudijos miesto Smolensko gatvėmis ir murais. Tuomet Smolenske stovėjo atskiras lietuvių batalionas, kuriame ir aš tarnavau.

Šio bataliono ir kitų lietuvių dalių, susikurusių rusų kariuomenės eilėse, tikslas suprantamas: susiburt lietuviams kariams į vieną organizaciją ir ginklu rankoje grįžti į savo pavergtąją Tėvynę ir ją prikelti, gražinti jos senąją garbę, ir padėti pagrindą Nepriklausomos Lietuvos kariuomenei.

Tuo laiku galingoji Rusija jau buvo bolševikų rankose. Kurėsi jų raudonoji kariuomenė ir viduj virė pilietinis karas. Seni generolai, su nugriuvusiu caro sostu, netekę galybės, ginkluoti priešinosi raudonajai vėliavai. Bet mums lietuviams tai nesvarbu. Musų šventas tikslas—Lietuvos ateitis, musų obalsis: "Kelkis, mylimoji Tėvynė!" Čia nėra pažiūrų skirtumo.

Bet neilgos buvo dienos lietuvių batalionų Rusijoje. Pasilikome svetimi esą ir atsidurim už kareivinių sienų teko spręsti: ar grįžti į vokiečių pavergtą Lietuvą, ar stojus po raudonąją vėliavą įsivelti į Rusijos pilietinį karą? Buvo įvairių klausimų, bet daugumą patraukė į griuvėsius nuklotą ir apkasais išraižytą ir pavergtą Tėvynę.

Šimtais pradėjome plaukti į Lietuvą. Kovo mėn. 17 d. ir aš 500 lietuvių buri (tose eilėse apie 300 iš Smolensko lietuvių bataliono ir likusieji iš rumunų ir kitų frontų bei įgulių) patraukiau į Lietuvą pro Polocką.

Laikas buvo prieš pat Velykas. Polocke mūsų viltis greit išvysto savo nuvargintą šalį dingo. Vokiečių durtuvai, apsupę mus, nugrudo už spigliuotų vielių tvoros ir ten užtvėrė nuo mylimųjų gimtųjų laukų.

Velykos bėgte bėgo artyn, bet mus užtvėrusi spigliuotoji tvora nė krust: stovi tvirta ir patvari vokiečių durtuvų prilaiikoma.

Velykų rytas. Ausyse, lig girdėtis skambant gimtinės bažnyčios varpai prisikėlimui, lyg skamba velykinis aleliuja, bet tikrumoje spigliuota vielių tvora, durtuvai, nelaisvė.

Mes buvome uždaryti buvusiose rusų kadetų korpuso rumuose. Jie visi buvo perpildyti lietuvių karių, grįžtančių Tėvynėn. Aš stovėjau antrame aukšte.

Pro langą žiurint, prieš akis, vingiavo Daugava, draikėsi Gudų žemės plotai, mirguliavo pakrypusios bakažės. Iš niekur nesigirdėt prisikėlimo "Aleliuja."

Visuose muruose pasigirdo perbadėjusių, išvargusių belaisvių balsai "pusryčius duoda!" pasigirdo kareiviškų katiliukų nuobodus, prislėgtas žvangesis ir svyruojančių, išbalusių stovelių bruzgėsys, veržiantis pro duris į kiemą prie vokiečių virtuvių. Ilgos eilės svyruoja, atakuoja katilą. Šiurkštus vokietyss, didesnę už save pypkę įsikandęs, samčiu maišosi po katilą ir pila belaisviams juodos nesaldintos kavos, ir tos pačios tik kanapėtai vištelei atsigeri; kitas vokietyss dalina po pusę silkės, trečias tik po nedidelį šaukštą marmelado ir ketvirtas po nedidelę duonos riekę, žvirblio galvos didumelio, ir viską prarijęs "lyg šuo muilą", vėl jauties alkanas, ir nebežinai, valgęs ar ne. Per mažą valgio, kad gyventum, ir per daug, kad numirtum. Ir tai Velykos! O atsiminimai, geriau šiandien nelįskit į smegenis, nes sudrumsite ir tą pusę prarytos silkės ir laišuką juodos nesaldintos kavos.

Ir vėl antrame aukšte sėdime ir įvairius projektus sprendžiame, ką giedot: "Aleliuja" ar "kursai kentėjo." Ir dauguma balsų nutarta užtraukti "kursai kentėjo už mus griešnus."

Už langų raitosi žalčiu Daugava, jos krantai kelia kupras, stiebiai su nušiuuriosiomis bakažėmis, o mūsų mintys lekia, ten... kur anksčiau pa-

našiais rytais skambėdavo linksmas Aleliuja, ten... i Tėvyne.

—Ir žinot, draugai,—pertraukė svajaus balsas, — šį ryt vienas mūsų brolių nuėjo ten, kur šį ryt iš tikrųjų skamba Aleliuja, kur tyla visos žemės malda, visų bažnyčių varpų garsai ten... i Aukštybes, o vakare ar ryt ruošiasi paskui jį eit kitas mūsų perbadėusių išvargusių brolių. Nu-linkusias galvas prikėlė kita žinia, girdite, po Velykų mus iš čia išveš i Vokietiją arba kitur, taip girdėjau iš vieno vokiečio.

Tuo būdu negreit, gimtieji laukai, jus arsime, akėsime, greit gimtosios šiaudinės bakužės paslėpsite mus nuo darganoto oro ir tamsios nakties. Dar negreit.

Bet prisiek, miegančių didvyrių žemė, pašauk mus prie ginklo, ir tuomet tų spigliuotų vielų tvoros suirs: busime mes ir tu, mūsų žemė, laisva ir nepriklausoma!

Ir tiktai! Kitų, 1919 metų, Velykų rytą ne vienas tų belaisvių jau laisvas ir narsus stovėjo nebe už vielos tvorų ir durtuvų, bet ginkluotas ir drąsiai atstąstęs savo krutinę prieš durtuvus drėgnose šaltose apkausoje, ardydamas nelaisvės bandažas.

St. Butkus.

Apie Lietuvos dvarus

Prienų dvaras visas išdalytas sklypais, ir nustatytas grinciuokėmis. Mes dabar pro juokus "Naujorku" vadiname. Ant kalno sklypas duotas kun. Martišiui; tvora aptvertas ir skiepais užsodintas bus sodas.

Plentu važiuojant, metasi i akis ant kalno triobėsis su bokšteliu, o kalne, apsuiki, iškasti takai—keliai, tai buvo kuriama bažnyčia. Mat, čia gyveno toks labai dievotas "broliukas"—vie-nuolis, tai jis sumanė, kad čia, ant tokio kalno, puiki vieta bažnyčiai. Na, ir pastatė kokią ten pašiuorę su bokštu, sienas apkarstė paveikslais, šiaudų i maršką prikimšęs, altorių įtaisė ir užkvietė kleboną pašventyti. Bet klebonas nešventino, sakė, kad per prasta. Iš tos priežasties jis rengėsi padaryt geresnę, bet numirė ir liko jo darbas nepabaigtas. Tai dabar nežinia kas bus iš tos jo "bažnyčios." Dvaro triobėšiai kai kurie dar stovi, kiti nugriauti. Kur dabar gyvena šio dvaro savininkas, tai mes kaimiečiai nežinome.

Balbieriškų dvaras taip pat išdalytas naujaukuriams, triobėšiai kai kurie nugriauti, dar stovi puikios murinės klėtis. Dvaro centre įsteigta mergaičių namų ruošos mokykla. Man, kuomet tenka eit pro šalį, tai metasi i akis dvaro parkas (nors dabar jau apieistas, bet man i jį bežiurint, sukyla galvoje svajonės; jis primena kadaise buvusį jaukų gyvenimą. Čia gal ne vienas "pasaulio tuštybių" romansas buvo nupintas, arba kokia drama sulošta ir nuo ateities akių užslėpta, nes ne veltui dar ir dabar seni žmonės pasakoja apie įvairius vaiduoklius ir piktas dvasias po dvaro rumus ir Persėkės upės krantus besibastančias. Po-nų šio dvaro mes ir-gi nežinome. Žmonės kalba, kad čia buvęs koks tai grafas Želigovskis. Gal tas, ką Vilnių užgrobė?

Dar Balbieriškėje yra lėptiovė ir spirito varykla (bravoras); spiritą varo iš bulvių, perka kad ir sušalusias, ar kiek sugedusias. Pats miestelis ne kaip atrodo, išilgai visą driekiasi žydų krautuvėlės. Žydėliai pakabinę nosis laukia, kad koks praeivis jo krautuvėlėn užeitų. Tai tokios čia pas mus naujienos. Tuom kartu su Diev!

J. L.—tis.

MANO ROŽES

Užkaito širdis suplasnojo siela—Pravėriau duris aš gyvenimo grožės, Kame viešpatavo ramutė tyla, Tyloj, gi, paslėptos puikios rožės Žiedai, pumpurai—stebuklingi tikrai Ir rodosi vien tik iš snaigių sukrauta, Ir toki baltučiai, baltučiai rausvai, Kad vien tik papuošti jais širdį nekalta. Tvėrėjau! Ar tikrai juos man pagimdei?... Delko mano sielai raktus dovanojai, Duris prasiverti, kur klesti žiedai... Nejaugi labiau už kitus pamylėjai?... Tiek ašarų žemėj, dėjonių, kančių, O vargo našta nebe vieną prispaudus, Atstumė nuo laimės žiedelių skaičių, Atstumė širdis jų žiedų nepraskleidus. Man gaila jei tekty ant tako suklypt Su atvira širdim i skaisčių gėlyną Beinant. Baisu, jeigu tekty apalt, Apleidžiant tą skaisčiųjų rožių žvaigždyną. Aš laukiu išauštant dienos dyvinos, Dienos, kurioj rožė papuošty krutinę, Kurioj suskambėty akordai dainos... Ir plauktum lukėšiais drauge apsiopynė.

Ramojus.

JAUNIMO TAUTOS ŽIEDAS

Mūs jaunimo tautos žiedas
Mūs tėvynės ateitis.
Jis mūs džiaugsmas ir galybė
Jisai pergalės kliūtis.
Jei jaunuolis dorą myli
Ją mylės ir kai pasens.
Ją jaunystėj laikyti turi
Dar nuo vaiko, nuo mažens.
Kas auklėja dorą budą,
Įstatus laiko šventai
Jis jausmams valdyt neduoda
Ir gyvens tas laimingai.

Ramojus.

GYVENIMO VAIZDAMS BESIMAINANT

(Žiemos vakarų užrašai)

Laikas bėga kaip upė vanduo. Jis bėga—le-kia, skubiai i praeitį, ir vis nusibaigia, kaip toji upė, ir vis ką nors naujo, gyveniman atneša. Kuomet žmogus sėdi kinomatografe, tai matai, kaip prieš tavo akis bėga vis nauji paveiksiai, vieni išnyksta—pasirodo kiti: matai miestus, kaimus, miškus, tyrus, visokius žmones, žvėris, ir taip be galo, ir vis naujai ir naujai. Taip laikas bėga kaip toji filma, vis naujus vaizdus mūsų gyvenim-an atnešdamas, ir vis kas diena tai naujiena; kas metai, tai matome ką nors naują, ir rodos iš kur tos visos naujenybės ir imasi? Rodos, kad jos tuojaus išsibaigs, bet dėja, jos nesibaigia... Juo tolyn, juo daugiau jų randasi—turtingi pro-amžio naujienybių sandėliai!

Atsimenama 1912 metus: ramu buvo... žmonel-iaii dirbo, trusė, vis siekė aukštyn, geryn, taipė kapeiką prie kapeikos, kad senatvei atėjus turė-tų šokią tokią paramą. Bet praėjo dar metai ir viskas persimainė, viskas virto aukštyn kojomis, ir užstojo tuomet naujo nepripasto ir baisaus gyvenimo perijodas: nauji, neregėti ir baisūs vai-zdai slinko priešais mūsų akis; tuom laiku jau mūsų žmonės nerupėjo senatvė, ar kokia bėda tolimoje ateityje, jiems rupėjo tiktai kaip šią dieną praleist ir ką atneš rytidieną. Prailgo tie metai... nubodo toji drama, kas gyvas liko—su-laukė ranybės, ir vėl gyvenimas smarkiai bėga pirmyn ir sparčiai mainosi jo vaizdai. Jau keletas metų praėjo nuo to laiko, kuomet Europa keršto ugnimi liepsnojo ir skendo kraujuose, ir man, rašančiam šiuos užrašus teko dalyvaut kail-po įrankiui to baisaus darbo. Šiandien ne kartą ateina galvon mintis: "Ar gi iš tikrųjų taip bu-vo?" Ar gi aš tai visą pergyvenau? Ir jeigu nebutų likę žymės ant kuno, tai gal žmogus pats sau netikėtum ir pamanytum, kad tai buvo tik sapnas. Bet ne... tai buvo gyvenimo naujieny-bės!

O ant kiek persimainė mūsų tėvynės vaizdas per keletą metų! Pameni, kuomet po šešių me-tų bastymosi po karo laukus su smarkiai plankan-čia širdimi, vykau tėvynėn, ir pirmu kartu po ka-rui išvydau Prienų miestelį:— tykus, nuskuręs jis atrodė... toks mažas, rodos mažesnis kaip pir-ma buvo, jokio judėjimo nesimatė. Leidaisi namų link per miškus. Ir čia man atrodė keliai ne tie, ir miškai ne tie. Pirmiau čia buvo snaudžiantis miškas, tamsus eglėnai, kuriuose kiškiai bėgiojo, voverys po šakas karstėsi, ir paukščiai čulbėjo—ulbėjo. Dabar jau tik Driubengio kalnai nuoguo-ja, kelmai juoduoja ir sėklinės pušis kaip nendrės siubuoja, miškūs vokiečiai iškirto, i faterlandą iš-gabeno. Parėjau i savo kaimelį, ir tas man taip liudnai atrodė: toks tykus, sunykęs, po karui pradeda žmonės atsipeikėt, pradeda gyvent taip nedrąsiai iš naujo. Kiti sako: "gal dar karas grįžs!" O pradžia gyvenimo sunki: Sunku bu-vo valdžiai, sunku buvo ir žmonėms.

Praėjo vėl keleti metai, ir vėl daug permainų įvyko, daug naujienybių atėjo mūsų gyveniman. Kas sena, nyksta praicitės vilnyse, o gema vis kas nauja ir tykus Prienų miestelis atgijo, jau kitaip atrodo: šaligatvis pasidribo, autobusai vaikščioja i Kauną, Mariampolė, Alytų, Balbieriškę ir i visus aplinkinius miestelius, kur tik yra plentai, ar geri keliai. Dabar ir kaimietis, jei turi reikalą i Kau-ną—važiuoja autobusu, nes išeina patogiau negu arkliais ir greičiau, viena diena gali reikalą atlikt. Ir kaime daug kas naujo matosi: nauji išradimai praktikuojama — įvedama gyveniman. Žinoma, ne viskas yra gera, yra ir blogų pusių, nes nėra gero be blogo. Daugiausia blogų naujienybių pa-sirodo jaunimo gyvenime: mergelės pakniupščio-mis vežasi Paryžiaus ir Londono madas, gamas degtinę kartu su berniukais; kaimuose pradėjo cukrinę varyt—patys varo, patys pagirioja, pasi-geria, mušasi už be reikalą. O kas mėtai tai nau-jos mados. Jeigu sugrįžšime keletą metų atgal, tai pamatysime kiek per tą laiką madų perėjo, ir dabar jau rodos paskutinė mada, jau naujo nieko negalima būtų išgalvot, bet metai praslinko, o gy-venimas vėl ką nors naujo atneš.

Pažiūri miestelyje šventadieny, kaip Lietuvos dukrelės buriais gatvėms maršuoja pasipuošusios, linksmos ir skaisčios kaip rutos, nes jos "tikros seselės Birutos",—sako dainius. Bet dabar jos tiktai paviršutiniai skaisčios, jau jų rutos svuytė, nes dabar dora žemai nupuolus ir mūsų šventojė Lietuvoje jau ne tos mergelės ką buvo keliolika metų atgal. Pinigų dabar žmones ne-taupo. Gal pats gyvenimas juos nuo to atpratino. Žinoma, karas, pinigų kurso kritimas, daug su-naikino žmonių sutaupyty pinigų, taip kad dabar žmonės pinigams nepasitiki. Už tat atsitikus ko-kiam reikalui, ne vienas turi daug vargo, kad kur kokią pagelbą gaut.

Metų, rodos, ne daug praėjo, bet gyvenimas daug persimainė: seni žmonės miršta, nauji gema, ir jie vis atneša pasaulin ką nors naują. Kultu-ra šviečia dideliose pasaulio miestuose ir josios spinduliai pasiekia jau ir tolimiausius, tamsiausius kaimo užkampius ir tankiausiai paveikia i žmones, ypatingai traukia jaunimą blogon pusėn. Ir ge-rą daiktą nemokančiai vartojant, galima su juomi blogai pasidaryt. Taip gali but ir su kultura, nes mes jos nesuprasdami, tankiausiai pasirenkame jos blogąsias puses, o gerąsias—atmetame, nes jos mums nepatinka. Už tai labai klystame. Gal ir blogai išeisime ..

Ir taip toji "filma" vis nesibaigia. Na, ką gi dar mes ateityje naujo sulauksime? — Gero ar blogo?

J. L.—tis.

Nuvyto

Jau slenka trečia diena, bet vis dar nėr ra-mybės; užia be pertraukos armotų griausmas, terška sprogtandios granatos, naikindamos kas tik papuola. Naktimis liepsnoja baisiausi gaisrai, skraido padangėmis liepsnos liežuviai. Nuolat girdėt sužeistųjų dejavimai, o kai kur užmuštųjų kunai pasirodo. Aplink vien mirtis viešpatuoja, skraidydama virš žmonių galvų, tiesia i juos lie-sas savo rankas.

Nutilus valandėlei šuviams, kada jau saulutė slinko i vakarus, pasirodė apkase, dar jaunas, ligi pusiai žemėmis apibertas, kareivis. Per žalsvus jo drabužius sunkiasi jam kraujas iš kairiojo šo-no. Pažiūrėjus i jį atrodė lyg miręs, bet čia tuotaru pasigirsta sužeistojos duslus dejavimas, kuris vis silpniau ir silpniau pasikartoja. Jis jau skaumo jurų skęsta ir tos didžiulės bangos vis ritasi slenka ant jo veido, norėdamos užgniaužt jo mažą gyvybę kibirkštėlę. Jis prisimena tė-velius, brolius, seseles, kurie taip jo gailėjo jam išjojant i karą... O dabar... neteks jų pamatyt—reiks atsiskirt amžinai... Atsiskirt su šiuo skau-smų pasauliu, smėlio apkase, tarp svetimų toli-mam krašte... O kad tėveliai pamatytų taip aleistą, nelaimingą savo vaiką jų širdis plyštų iš skaumus... Kad sesutės atlinkytų savo brolelį, gulintį mirties patale—apalpty.

Sužeisties vis silpniau dejuoja. Pakėlęs akis i dangaus mėlynę, meldžia Aukščiausiajį, kad pa-sigailėtų jo, kad atsistų jam visų skaumų nuramintojų — mirtį... Net kartais sušunka:

"Broliai užbaikit skausmų verpetą ir padėki-te, pagelbėkite man sunku... Bet nieks jo negir-di, nieks neateina paguost, nė paskutinėj gyve-nimo valandėlėj. Skaumų kankinamas vėl su-šunka: "Nuraminink, Aukščiausiasis, Tavo mirštan-čio tarno skaumus..." Ir pilnu skaumų žvilgs-niu pažvelgė i erdves, i liudnai bešypsančią saul-utę.

Išklausė Aukščiausias nelaimingojo meldimo ir pasiuntė jam mirtį. Jis krupelėjo, ištiesė baltas rankas, kaip rudens šalnos užgautas žie-delis, nuleido galvą. Šalto prakaito lašai išsipylė ant kaktos sustingo.... Jis nuvyto, užgėso amži-nai...

Po valandėlės nutilo armotų šuviai, vien tik plaukė ore mėsivi dumai ir dulkių sunkūs debe-siai. Karo lauke matyt vien laivonai be rankų ir kojų, apraskyti, sustingę. Jie ilsis ramiai; ne-jaučia, karščio ir šalčio. Tačiau jų nepriglaus jau motutė prie savo krutinės, kaip, kad glaudė ku-dikystės dienos. Nebyrės jos gailios ašaros ant išbalusio veido. Vien tik juos priglaus juoda že-melė, apverks rytą berželis, berdamas ant jų ka-po sidabro rasas, aplankys kapą švelnus čulban-čios lakštutės balselis...

Ramojus.

LAI ŠVINTA BLAIVYBĖS RYTAS

Gražu yra vasaros rytą
Kai rasos suspindi miškuos
Saulutė kai praskleidžia šydą
Ir spindulius beria laukuos.
Užgieda linksmai vyturelis
Pakilęs viršum debesų
Prąžista ir lankoje gėlės
Sumirga žiedai ant laukų.
Malonu yr' juoju gėrėtis
Ir džiaugtis gražiąja gamta
Linksmybėm to ryto stebėtis
Tiktai ne visiems yra lemta.
Nes žmones girtybėj paskendę
Gyvena per visą amžlį
Jiems rytas akių nepradengia
Išbrist iš to vargo negali.
Lai rytas blaivybės jiems švinta
Lai bun' alkoholiui mirtis
Lai doras gyvenims' patinka
Tešvinta blaivi ateitis.

Ramojus.

R Y T A

Aušra skaisti patekėjo
Nuraudo rytai,
Rasa žieduos subtilgėjo
Ir mirga rausvai.
Visoj lankoj mirga blizga
Rasoti žiedai
Ant žemės skaisčiai pasklido
Aušros spinduliai
Linksmą rytą artojiu
I lauką eit art
Viršui čulbant artojiu
Savo darbas dirbt.

Ramojus.

MANO TEVYNĖ

Šalis, kur tyliai Nemunas teka,
Kur tamsus miškas slaptinai šneka
Ten, kur seselių skamba dainelės,
O jų darželių žydi rutelės.
Ten jos dainuoja ir gėles laisto,
Rutų darželio varnelius varsto
Kur bernučeliai žirgus balnoja—
Žirgus balnoja, šalį daboja,
Ten ta šalėlė mano gimtinė
Ji man brangiausia mano tėvynė.

Ramojus.

Karžygio kapas

Gegužės mėnuo. Pavakarė. Besileidžiant saulutė rausvius savo spinduliais bučiavo žemę, paauskavo medžių viršunes, uždegė vakarų dangų. Štai vienas spindulis prasiskverbė pro medžių šakas apšvietė pamiškįjį gludintį kapą. Nesenas tai kapas. Metų dar nėra, kaip atsigulė čion, žuves nuo lenkų kulčių Tėvynės karžygis, Lietuvos nepriklausomybės gynėjas. Gražiai supiltas ka-pas. Rupeštinga ranka pasodinti ant kapo glu-dišiai, praskleidę pirmutinius savo žiedus. Me-dinis nedazytas kryžius saugojo kapą. Jame gulintis karžygis taip pat dažnai kaip šis kryžius stovėjo sargyboje. Šviesios mintys tada lankė jį. Jis svajodavo apie savo tėvynės laisvę, apie naują geresnį gyvenimą ir lėkė mintimis toli i gimtinę pas seną motutę, žilą tėvelį. Likimas kitaip lėmė... Ne raiboji gegutė kukavo rytme-tų karžygio giminės sodnelį. Graudžiai verkė vaitojos motulėlė — sengalvėlė netekusi sunel-io. Ne baltasis berželis nulenke žemyn viršunelę. Tai senam tėveliui žemai pasiviro galvelė, senat-vėje vargeliui. Ir ne raselė sidabrinė krito anks-tų rytelį nuo liepos lapų, gavindama gėles. Tai tyliai verkė jauna sesutė, netekusi brolelio, aša-rom veidą prausė.

Išis karžygis. Tyli kapas. Saulė pasislėpė už miško. Greitimuos krumuos užsuokė lakštutė. Ramojus.

Laimingieji

Šviesi naktis. Tylu. Išbalęs mėnuo rupestin-gai dairėsi i visas puses, žiurėdamas ar neužmi-go kuri nors iš žvaigždžių, ar nenuriedėjo, kuri nors i budgune, ar nuklydo... Ar neliko koks nors kampelis neapšviestas? Ir kam tai reikalingas buvo tas mėnuolis rupešnis? Kam jis vargo, ne-miegojo? Juk vistiek visa gamta miega. Jis tik vienas su sesutėmis žvaigždėmis budi.

Netikėtai nakties tylą pertraukė skambūs dainos garsai. Iš kur tai. Ir kas išdroyo nakties tylą ardyt?... Daina vis artinosi. Nutilo. Gir-dėt kaip sniegas girgžda nuo važiuojančių rogių. Vėl užtraukė: "Subatos vakarėly Balnojau juod-bėrėli..."

Ant kalnelio užvažiuo kelios rogės, kuriose buvo prisėdę vyrų. Tai savanoriai traukė Alytaus link. "Laimingi, laimingi!" — atsidusau. Jie pak-klė užrudijusį narsaus Vytauto kardą ir eina tėvynę nuo priešų gint. Ši daina, tai vaidylos kanklės, vadinančios tėvynės sunas eit kartu su jais tėvų žemę gint, kaip gynė mūsų proseniai. Dieve! Kodel dar aš silpnas, kad negaliu kartu su jais eit kariaut, padėt gražint Lietuvos seno-vės galią.

Dar girdėt dainos aidas. Jis plaukia per lau-kus, per mišką, toli.... Ir klausos jo beržynas ir jaunos eglaitės ir senos pušys, tyliai linguoja sa-vo viršunėmis, laimindamos didvyrius žygin.

Dabar supratau kam budėjo mėnuolis...

Ramojus.

DAINIUI

Dainuok—mes klausysim tavęs,
O tąja daina mus uždegk krutines!
Tėvynės prabočių šventąja ugne,
Kur amžius kureno ramiai aukure.
Uždekite tu jaja, ji mūs širdyse
Liepsnosis galingai pakilus dvasia.
Padangėn iškilus ieškos ji kelių,
Tarp rytmečio saulės skaisčių spindulių.
Dainuoki tad, dainiau, mūs širdys supras
Tas tavo garbingas dejonijų dainas,
Širdis tau prijautaus atspės jos mintis,
Dainuoki, kad meile užkaistų širdis.

Ramojus.

PAVASARIO RYTAS

Gražus pavasario rytas
Žibutėm mėlsvom apkaišytas
Saulutė žemelę bučiuoja
Dangus nuostabiai raudonuoja
Ankstybas budrus vyturėlis
Jau čulba i aukštį pakilęs
Artoją jis sveikin iš ryto
Tik vos aušrelė prašvito.

Ramojus.

KARŽYGIO MIRTIS

Gražioji saulutė už miško jau slepias.
Padangę nudazė rausvi spinduliai.
I pilį karžygiui dar tolimas kelias,
O kunas silpnėja, krutinėj skausmai.
Galva juo nusviro, nulinko, krutinėj
Dar plaka jo kraujas. Sušuko jisai:
"Palaiminta buki tu mano Tėvyne
Ir laisvę tesaugo jos brangūs vaikai."
Gamta iškilmingai nurimo prieš mirtį,
Vėjelis karžygiui dejuoja liudnai,
O jis baisiai kenčia; skausmai drąsko širdį
Ir amžiams nutyla karžygio jausmai.

Ramojus.

VELYKOS

Atėjo džiaugsminga Velykų diena,
Mums džiaugsmą ir laimę įnai nešina.
Didžij i šventų slėpinių kupina
Atėjo ši šventė linksmybių pilna...
Džiaugsmingai visur suskambė Alleliuja!..
Sujudo, sujudo visa žmonija.
Ir sutelkė širdis slaptiną iega,
Ir džiaugias ir gieda visi Alleliuja!..

Ramojus.

Senato komisija Chicagoj tyrinėja Teapot Dome aliejaus skandalą. Paveiksle, komisijos nariai, Sen. Nye ir Sen. Norbeck.

Nemunas

Ištekėdamas iš Minsko pelkių mūsų Nemunas, pradžioje kaip mažas upeliukas čiurlena, vingiuodamas siaurute vaga ritina dugnu akmenėlius. Pasiekęs Lietuvos šalį paplysta, išsilieja didesnė upė ir, maloniai glausdamas savo glėbin kitus brolius—upelius, tyliai, ramiai siausdamas savo bangomis plaukia į plačiąją jurą. Gera jam plukdinti savo vandenį per mūsų šalį, krantai jo nevaržo, žmonės jį myli. Gražus mūsų Nemunas gražią vasaros dieną, kada žydiame danguje linksmai saulutė šypsos! Tuomet jo vilnys vėjelio sujungtos, ribuluoja, žybcioja tukstančiais žiburėliu... Gražus jo krantai, apaugę alksniais, pušelėmis bei žemais karklais, kaip garbanomis; gražios, toli nutysusios žydinčios įvairiausias žiedais lankos, kuriose linksmučiai margaspalviai drugeliai plėsdena!... Išstisą vasaros dienele girdeči piemenėlių dainos, kurių aidas skardžiai, atsimuša Nemuno vilnyj ir ošdamas dinksta miške. Drumsčia kai kada Nemuno tylą šukaują sielininkai, kurie be paliovos užkauja savo ilgaisiais ir didžuliais irklais. Ir tik vakarui atėjus, saulutei pasislėpus, visas nurimsta. Visur viespatauja tylą. Tada lakštutė atsitupus ant šakelės savo skardžiū balseliu suskamba. Jos čiulbėsysis toks malonus, toks gražutėlis, kad kas tik jos klausosi, tą sužavi ramioj vakaro tyloj savo gražia, skambia giesmele; vėjelis ir tas paliauja dvelkęs, ir Nemuno bangelės nurimsta, klausosi savo dainininkės. Rytui auštant, sučiulba ir kiti paukšteliai, bet jų čiulbėsysis ne toks gražus, netoks žavys kaip lakštingalos.

Džiaugiasi Nemunas apsupančiais žaliais krantais, paukšteliais ir jų dainomis, bet atėjęs ruduo, nuplėšia krantų žaliąjį apdarą, išvaiko dainininkus paukštelius ir lieka Nemunas vienas... Pyksta jis, nepakęsdamas nesmagumų ir vis šiaušias. Bet atėjusi nenaudėlė žiemuzė visai jį prikamuoja, sunkiai reikia žiemai kovot su Nemunu, bet ši vis labiau ir labiau daro jo veidą ir pagaliaus sukausto jį stora ledo pluta.

Bet vos tik saulutė meiliau sušypsos, pasipurto Nemunas ir sulaužo savo geležinę krutinę — ledo pluta. Plyšta jo pančiai ir sutrupa į skeveldras. Pasijutęs laisvas siubtelia visa savo iega ir visa lauzia, griaua, kas tik jam priešais kelio stojas.

Parodo mūsų Nemunas, kad jis galingas, milžinas ir kad niekas neišdrįsta priešais jį šiauštis.

Ramojus.

Atsišaukimas į Brolius Lietuvius North Amerikiečius!

Mylimi Tautiečiai!

Daug metų atgal, gal ir Jusų dabar taip gražiai susisipietusioj šeimynoj, buvo toks pat liudėsys, kaip kad šiandien yra mūsų lietuvių tarpe, gyvenančių Pietų Amerikoj. Nežiūrint, kad čia materialiai kiekvienas yra skriaudžiamas, o moraliai, tai dar labiau. Atlankę mes svetimą kraštą, sutikę žmones su jų gyvenimo papročiais mums skirtingais, liudna daros ir skaudu, kad mūsų patys broliai, nežiūrėdami tiek materialės tiek moralės gyvenimo pusės, negalvodami ryto jaus ateitimi dėl šiandieninio blogumo, puola gyvenimo purvuosna, užmiršę savo senų motinų įkūnytus jaunystės nekaltybės jausmus. Mes čia liudnami vien tik moralio gyvenimo pusę, turime karčiai nusiskųst, kad mus toks liudnas gyvenimo reiškinys sutinka delto, jog mes neturime čia savo bažnyčios ir savo dvasios tėvo. Kiekvienam katalikui suprantama, kad mūsų visa prieglauda yra šventas tikėjimas ir jį malda. Neturėdami tiek laiko mūsų vienintojo, mūsų jungėjo ir dvasios rupintojo, mes palikome nutolę nuo savųjų jausmų gerbimo. Daug šiandien mūsų brolių nuklydę nuo tiesos kelio, ieško gyvenime patotinimo vien gašliuose kuno geidimuose, ar girtuoklystėje, padarydami iš save jaunose dienose gyvenimo baidyklę, kurios saugojasi visi, keikdami jį dėl jo blogo elgimosi. Mes nesame laukinių motinų vaikai, mes negalime šiandien pult į gyvenimą, kuriame supuvimas ir dvasios stoka viešpatauja. Priešingai, mes esame doros Lietuvos protėvių sunų, turintieji gražią praeitį su galu-

nais tų laikų. Mes neprivaleme žemint savo vardą, išsižadėt savos tėvynės, nesigrupuot tosa draugijosna, kurios vien tik to siekia.

Toliau, liudnami patį reikalo svarbumą, mes kreipiames į jus, mieli mūsų tautiečiai, pagelbėt mums kuriant pirmą Pietų Amerikoj Montevideo, Urugvajuj, Lietuvių Katalikų Bažnyčią, vadovaujant gerbiama kun. Zigmantui Vipartui, kuris tam tikslui yra pasišventęs.

Kreipiames į jus, broliai, prašydami atjaust mūsų sunkią, šiame krašte gyvenant, materialę pusę. Nors didelis skaičius esame, vienok darbo pradžia dar yra sunkesnė, turint omeny, kad vra iš mūsų pačių lietuvių ardytojų. Bet mes jausdami reikalą, sulig savosios dvasios, turėdami prijaučiančiųjų, neturime baimės ir su viltimi žiurime į ateitį. Mūsų tikslas nenešantis žmoniškai skriaudos. Mūsų šis darbas yra praklinus. Čia šiam pirmam žygiui, yra reikalinga truputį daugiau paramos.

Mes jaučiame, kad katalikiškoji dvasiškija atkreips į mus atyda, paragins savuosius brolius, jau senai tarp svetimų gyvenančius atjaust mus našlaičius, išgyvenusius, kelius metus be savo kunigo svetimoj, tolimoj Pietų Amerikoj.

Aukas prašoma siųst šiuo antrašu: Kunigas Zigmantas Vipartas, Poste Restante, Montevideo, Uruguay. Jums, tautiečiai, pasitikedami, liekame visuomet prielankūs Lietuvių Katalikų Bažnytinis Komitetas:

Pirmininkas J. MUSTEIKIS, sekretorius M. VALATKA. Komiteto nariai: A. VAŠTAKAS ir J. VITKEVIČIUS.

GIMTASIS SODZIUS

Myliu aš tą sodžių, kuriame gimiau
Ir tąją bakužę, kurioj svieta išvydau.
Jį puošia miškėlis ir sodai žali
Paukšteliai ten čiulba visuomet linksmai.
Ten mažas upelis čiurlena skaidrus
Pievutės, kranteliai vilioja visus.
Ant kranto apaugę alksneliai aukšti
Ten girdis lakštutė vėlai ir anksti.
Ten tvoros išpintos vėjokliais žaliais,
Keliai apsodinti berželiais lieknais.
Darželiai pilni įvairiausių gėlių:
Gvazdikų, bijunų, rutelių žalių.
Jie primena mano laimingas dienas
Ir sukelia ilgą slaptą svają.

Ramojus.

TARP GĖLIŲ

Einu sau linksmas takeliu
Pro krumas žydinčių gėlių.
O kaip jos gražios, jas myliu,
Nors tikrai džiaugtis negaliu.
Nes vargšas aš nuo tų gėlių
Atskirtas dar grioviu giliu,
O tam griovyj srovė vandens
Negreit dar laikas ją išsems.
Bet man jos skirta yr' mylėt,
Užtat turiu dabar kentėt,
Bet viltį tikrą aš turiu
Nuskint nors vieną tų gėlių.

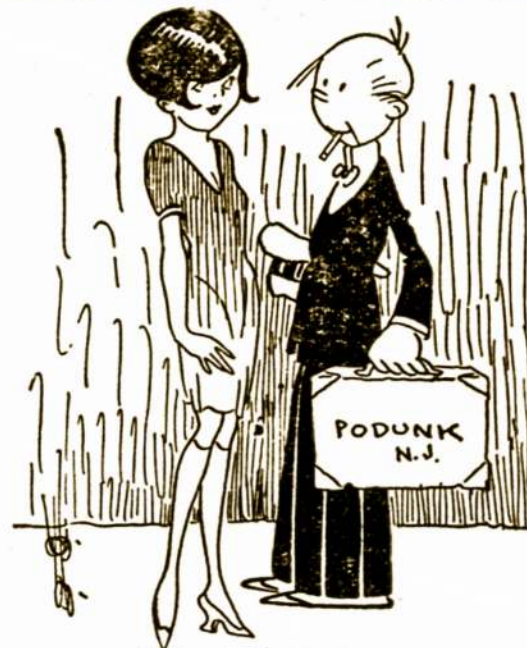
Ramojus.

RAUDA

Užia vai užia žalia giružė
Užia, dejuoja lapų žalių,
Kad ta rusčioji, šalta žiemuzė
Neatgaivins jau jų.
Verkia vai verkia sena motulė
Verkia, dejuoja savo sunaus
Verkia, kad karstas, juoda žemelė
Tas šaltas kapas jijj priglaus.
Verkia, kad saulė ankstų rytelį
Jojo veidelio jau nepalies
Juodam karstelyj, šaltoj zemelėj
Ten visad' šydas nakties,
Kad vėjužėlis švelnus rytinis
Nebedraikys gelsvų plaukų
O šviesios akys, akys žydrinės
Nebematys saulės kasų.

Ramojus.

Juokai

Jis—Aš kątik šviežiai nuo ukės.

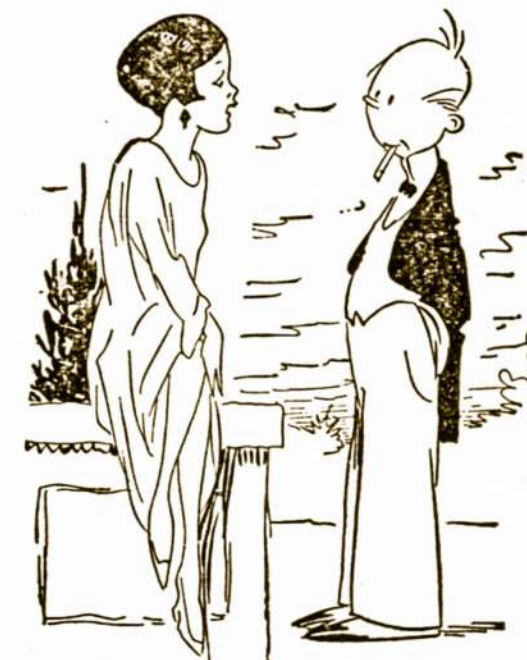
Ji—Taip tai, visi tą pasakoja, kurie kiaušinius ir kitus daiktus parduoda; vis tai sako: švieži—nuo ukių.

—Jurės, turbūt vis darosi mažesnės ir mažesnės?

—Tas negalimas daigtas.

—Kaip tai negalimas? Sakoma, kad kraštas darosi vis sausesnis. Dabar negali gaut gert net dvyliką mylių nuo krašto.

Jis—Aš buvau užaugintas ant ukės.

Ji—Taip, bet tu mane nemėgink ant ukės išvest.

—Argi nebinauru, kaip tas lietus puola žemyn?

—Taip, bet jis niekaip negali pult aukštyn.

—Norint išmokyti ant arklio jodyti, reikia imti gerai laiko ir gerai prilipti.

—Taip, aš galiu ikvaliai praktikuotis, bet prilipti, tai nematau kaip aš galėčiau.

—Aš manau, kad ji mylėtų bile vyrą, kuris būtų ant dviejų kojų.

—O ne; ji myli tokius, kurie ant keturių ratų.

Ji—Vyras, kurį aš vesiu neturi rukyt, kortom lošt, nē naktimis valkiotis.

Jis—Taip, tu tokių vyrų daug rasi tarpe numirusių.

Restorane—Prašu tuoj atvest man savininką. Aš radau musę sruboje.

Patarnautojas—Del musės nepatartina jį šaukt. Jis jų labai bijo.

Ona—Jis pavogė bučkį nuo manęs.

Lucija—Ką darei?

Ona—Aš jam įkalbėjau, kad jis turi man atgrąžinti tąjį bučkį.

GYVENIMO JURA

Bangos užia, kyła, verda,
Traukia laivą į verpetą.
Blaško stiebą, vairą ardo
Į gelmes skandina nardo.
Susirupinęs įrejas,
Nors jam žuti del idėjos
Nebaisu. To jis nebijo
Nors ne vieną čia prarijo
Šalta jura, rusčios bangos
Jisai mato tikslą danguos
Ten tik galas jojo kelio
To jis siekia idealo....
Tik gyventi jisai nori,
Daug ką padaryti gali.
Daug nuveikti, daug darbuotis.
Jam šviesi buvo ateitis....
Vairą jojo nors aplaužė,
Laivą į krantus vis daužė.
Bet aprimo audros, vėjai.
Saulė užšvietė idėjai.

Dabar tolyn jura keliauna
Mylėt tikslo nepaliauna.

Ramojus

RYTAS

Gražus rytas
sidabruotas...
Kvepia žiedas
dar rasuotas...
Vėjas smarkiai
susiubavo
ir žiedelį
užljuliovo...
Krinta rasa
sidabrinė,
teka saulė
jau auksinė.

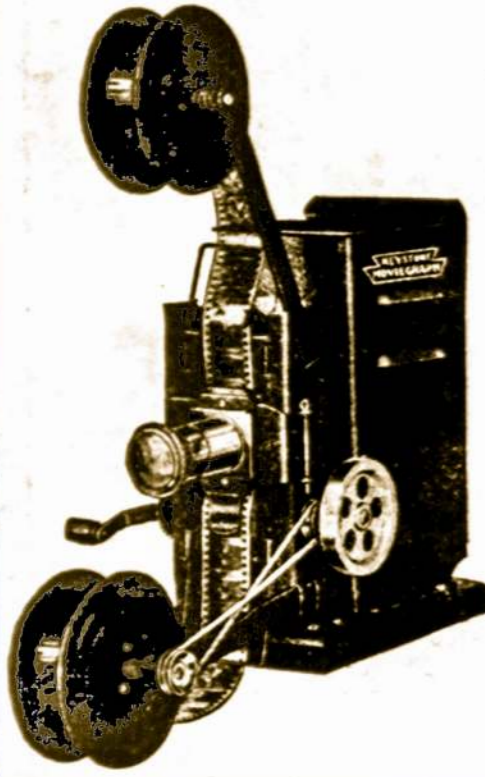
UŽDUŠINIŲ NAKTĮ

Kas per kryžiai ten, antai,
Stovi jųj ten šimtai.

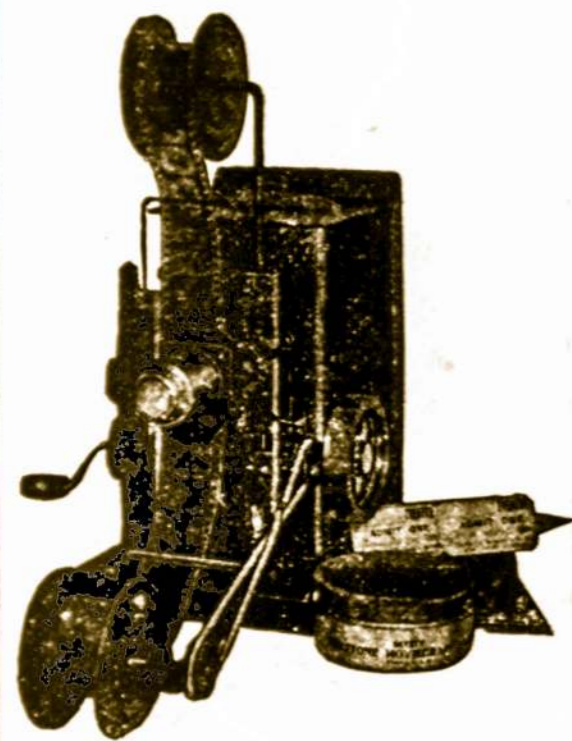
Baltas mėnuo tarp šakų
Sodin' gėles ant takų.
Šviesios vėlės klauptamos
Meldžias kryžiams verkdamos:
Skamba balsas it varpai;
Liudi, laukia jų kapai,
Kada eis jos bažnyčion,
Melstis Dievui žinyčion,
Kad atleistų kaltes jų;
Ir grožybių dangiškių,
Jomis leistų pamatyti
Ir per amžius jį garbinti.
Skrenda vėlės danguosna,
Lekia žvaigždės dausosna,
Didį džiaugsmą pasakyt,
Kad ne šiandien, tai nors ryt,
Vėles priims Marija,
Džiaugsis visa žmonija;
Kilnią giesmę giedos Jai
Tai pasaulio Lelijai.

Ramojus

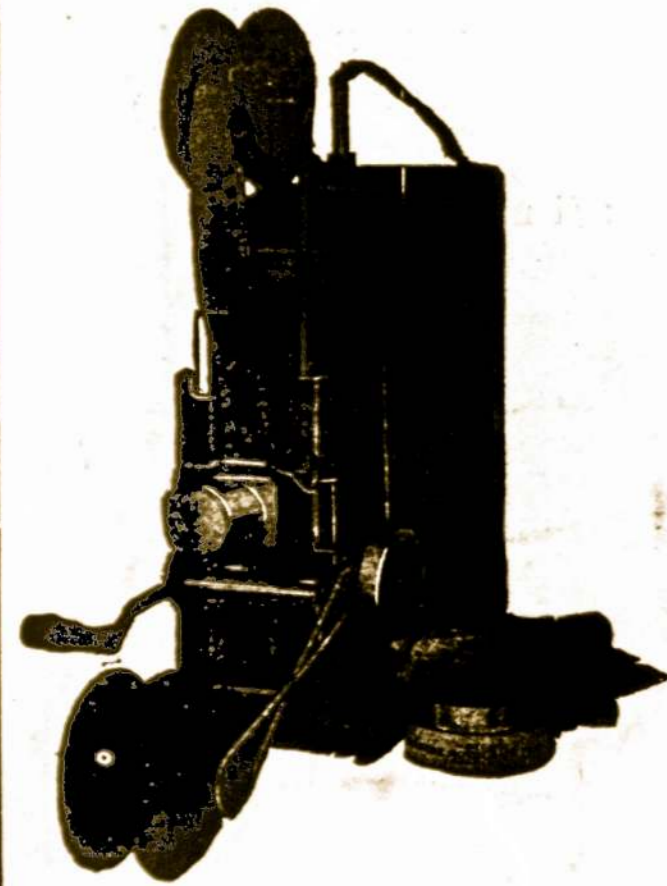
RADIOPTIKONAI
Mašinos padidinti paveikslus su pagelba elektros; bile kokį paveikslą gali padaryt dideliu ir aiškiai pasižiūrēt. Turi moksliską vertę duodant paskaitas, prelekcijas arba prakalbas.

MAŠINA No. 1-mo, daugiausia parsiduoda, gražiai rodo paveikslus tvirta ir paranki. Kaina \$5. Kas gaus 10 "Amerikos Lietuviui" skaitytojų, tas gaus šitą mašiną dovanų ir gaus gražią filmą del pradžios.

MAŠINA No. 2-ro, didesnė ir geriau sutaisyta, kainuoja \$7.50. Gauk "Am. Lietuviui" 15 skaitytojų, šita mašina bus tavo.

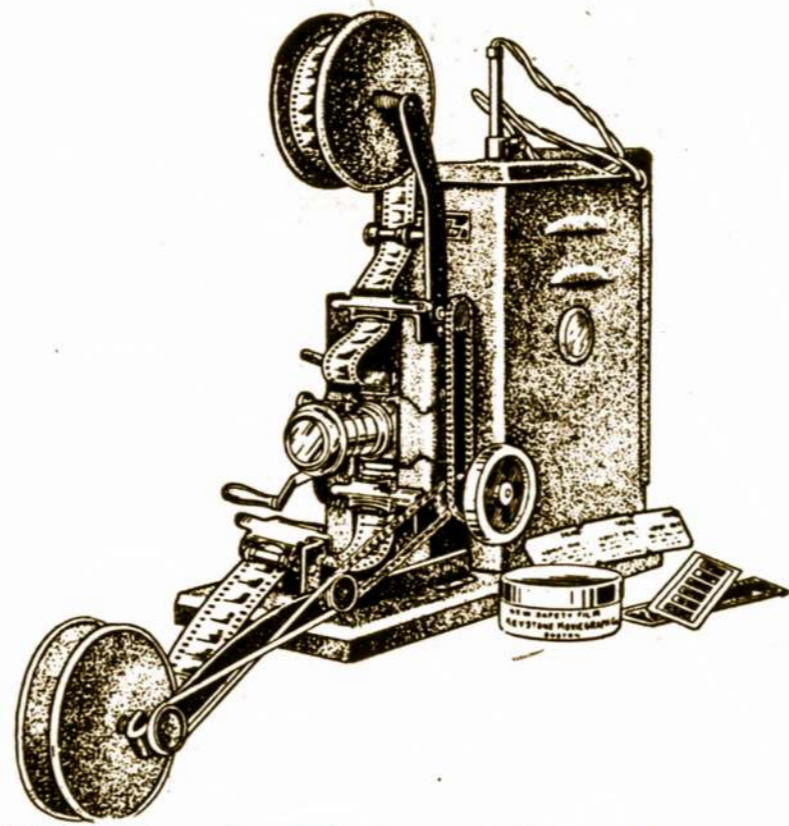
MAŠINA No. 3. Didesnė ir geresni stiklai, puikiau rodo paveikslus. Kaina jos \$10.00. Gauk 20 skaitytojų "Am. Lietuviui," mašiną gausi dovanų ir puikią filmą deliai pradžios rodymo.

'Amerikos Lietuvio' KONTESTAS su daug dovanų

14 Vernon St., Worcester, Mass.

Geriausio išdarbio krutamų paveikslų mašinos, tinka vaikams ir suaugusiems, namie linksmai laiką praleist.

Šita mašina prajuokina kiekvieną namuose, duoda žmonėms sveikatą ir neleidžia vaikščiot po tokias vietas, kur gali pinigus praleist ir sau nelaimę užeit. Jeigu norėtum pamatyti savo gimines ir apielinkes Lietuvoje ant šitos mašinos gali pamatyti tik duok mums žinot kur ir ką Jūs norite nutraukt ir gyvus Jums pristatyt. Mes padarysime.

MAŠINA No. 4. Tai geriausia mašina, kokia yra padaryta del namie rodymo paveikslų, puikus stiklai, aiškiai rodo paveikslus, kaip teatre. Jos kaina 25 dol.

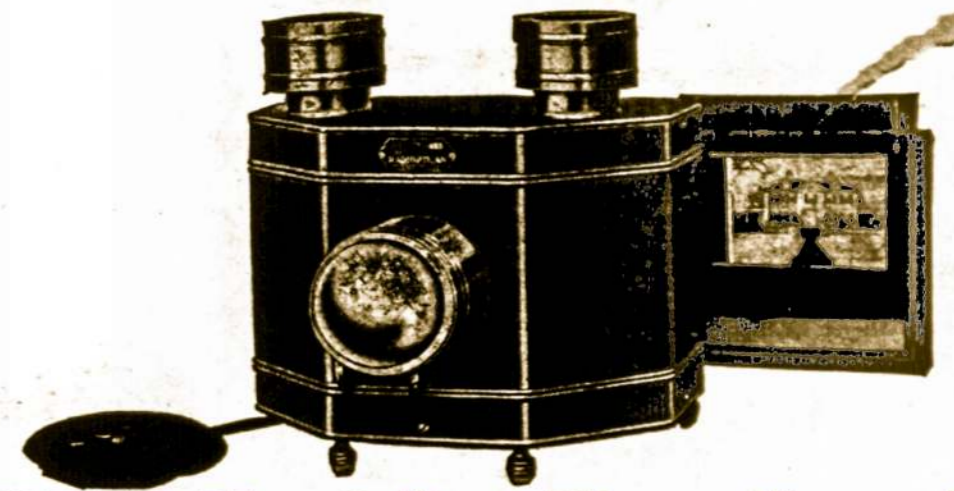
Kas gaus 50 "A. Liet." skaitytojų, tas gaus šitą mašiną dovanų. Su ja galima ir ant svetainės turēt gražius paveikslus ir padaryt pinigų parduodant tikietus.

MAŠINA No. 1-mo kainuoja 5 doleriai. Kas gaus 10 "Am. Lietuviui" skaitytojų, tas gaus tą mašiną dovanų.

MAŠINA No. 2-ro, geresnė, tvirtesni stiklai. Kaina 10 dolerių. Kas gaus 20 "Am. Lietuviui" skaitytojų, tas gaus šitą mašiną dovanai.

MAŠINA No. 3-čio. Viena iš geriausių, parsiduoda už \$15. Kas gaus "Amerikos Lietuviui" 30 skaitytojų, tas gaus tą mašiną dovanų ir "Am. Lietuvi" per du metu.

Visom krutamom mašinom ir Radioptikonam turim labai gražių filmų ir paveikslų.

Lietuvos Laisvės Paskolos Bonus
Perkame ir Parduodame
Rašyk del informacijų:—Dept. AL
Zimmermann & Forshay
170 Broadway New York
Firma įsteigta 55 metai

"Amerikos Lietuvio" spaustuvėj atlieka visokius spaudos darbus.

PRATT ANGLIŲ KO.
"IŠRIŠA DEGANTI KLAUSIMĄ"
Old Company's Lehigh, King Philip Bituminous 95 Pleasant St.
Musų kostumerių patogumui, perkraustysim centralinę raštinę į 35 Pleasant St. Telefonas Park 40, Worcester, Mass.
Raštinė atdara nuo 8 ryto iki 5:30 vak. Subatomis nuo 8 ryto iki 12:30 dienos.

Park 2470 Res. Cedar 2611 R
BEN. MENDELSON
ADVOKATAS
ir registruotas notaras Lietuvos atstovybėje. Atlieku visus legaliskus darbus kaip Amerikoje taip ir Europoje.
390 Main St., Room 931-932.
Worcester, Mass.

Pirmas Lietuviškas Graborius
Patarnauja prie laidojimo Lietuviams, taipgi persamdo automobilius Vestuvėms, Krikštynoms ir visokioms partijoms. Kreipkitės šiuo adresu:
MOTIEJUS CIVINSKAS, 340 HARDING ST.
Telephone Park 4156

GEO. BOEPPLE CO., INC.
600 Millbury Street
DEŠRŲ GAMINTOJAI
Išdirba dešras tikrai lietuvišku budu.
PARK 1489 PARK 1496

Pranas J. Bublys-Bobblis
LIETUVIS ADVOKATAS
638 Slater Bldg.
Tel. Park 2939
Namai, 51 Harlem Street, (kampas Sterling St.)
Tel. Cedar 1768-M. Worcester, Mass.

Sparčioji Ekskursija Į LIETUVĄ
Puikiausiu ir Greičiausiu Didlaiviu
AQUITANIA
Išplauks iš New Yorko
Seredoje, Gegužės (May) 30 dieną
Ekskursiją veda plačiai žinomas visuomenės darbuotojas Cunard Linijos Lietuviškojo Skyriaus Vedėjas
p. PIJUS BUKŠNAITIS
TIESIAUSIU IR GERIAUSIU KELIU Į KAUNĄ
be persėdimo iš laivo į laivą
Jurų Milžinas AQUITANIA perplaukia vandenyną į 5½ dienas. Iš laivo keleiviai pasodinami į traukinį ir vežami gelžkeliu iki pat Kauno.
Vėlesni Išplaukimai iš New Yorko:
BERENGARIA ..... Birželio 6—27
MAURETANIA ..... Birželio 13—30
AQUITANIA ..... Birželio 20
LANCASTRIA (tiesiog į Dancigą) Gegužės 30
Užsisakykite Vietas ir Klausite Smulkesnių Informacijų Pas Vietos Agentą Arba Rašykite mums:
CUNARD LINE
33 State St. — Boston, Mass.

DĖKUOJU VISIEMS
savo kostumeriams ir rėmėjams, kurie pagelbėjo man biznį daryt. Laike bankrutinio išpardavimo: dariau gražų biznį, daug tavoro išleidau, išpardaviau, išsigelbėjau nuo bankruto. Dabar prieš Vėlykas, ant pavasario partraukiau daug naujo tavoro, kurį parduosiu žema kaina, dideliame pasirinkime. Atidaręs antrą krautuve, turiu didžiausią drapanų krautuve ant Millbury St.
VYRAMS turiu topkotų, siutų su 2 kelnėm, kepurų, marškinių, čėverykų, kaklaraiščių.
VAIKAMS siutų, topkotų, kelnų, čėverykų.
MOTERIMS kotų, dresų, skrybėlių, merginoms dresų, Pointex pančiakų, čėverykų.
MERGAIMS kotų, dresų, skrybėlių, čėverykų, slickers.
Užprašau dabar ateit peržiūrēt gražų pavasarinį tavorą.
Dėkingas visiems,
A. J. KATKAUSKAS
TWO STORES OF EVERYTHING IN DRY GOODS
372—376 Millbury St., Worcester, Mass.
(13—14)

Taupykit pinigus šiame Bendrame Banke. Nuošimtis rokuojamas nuo 1-mos dienos Kiekvieno mėnesio.
Bay State Savings Bank
515 Main St. Park Bldg.
Worcester, Mass.

Ofiso tel.: Park 8491
Namų tel.: Cedar 2868-W.
ADVOKATAS
Ignas J. Barkus
725 Slater Building
Worcester, Mass.
Lietuvos ir Amerikos registruotas notaras. Veda civiliskas ir kriminaliskas bylas visuose teismuose. Darau visokius legaliskus dokumentus.

Kas norite išmokyti šokt, užsirašykite į mano
MOKYKLĄ
\$1. vyram, 50c. merginoms
Adresas:—
V. PALTANAVIČAITĖ
14 Vernon St.